

La promesa de Hasan / Baglilik Hasan

Direcció: Semih Kaplanoglu

Cinema de la Mediterrània i del Llevant País: Turquia (2021)

Fitxa tècnica

Guió Semih Kaplanoglu **Fotografia** Özgür Eken **Interpretació** Umut Karadag, Filiz Bozok, Gökhan Azlag, Ayse Gunyuz Demirci, Mahir Günsiray, Hakan Altiner, Sinan Demirer, Somer Karvan, Zeynep Kaçar, Sahin Sancak **Durada** 147 min **Gènere** Drama **Llengües** Turc, amb subtítols en català

Sinopsi

En Hasan es guanya la vida com a agricultor al camp i es troba en una situació difícil quan amenacen d'instal·lar una torre d'alta tensió a la terra que va heretar del seu pare. Alhora, el seu pelegrinatge imminent a la Meca el porta a fer una recerca introspectiva del seu passat. (FilmAffinity)

Crítica

En **Hasan** és el que per convenció es pot qualificar com un bon home. O almenys això és el que s'intueix a partir dels actes mitjançant els quals se'ns presenta en el film. Un agricultor que viu a la regió Ankara, cultiva les plantacions de tomàquets i pomes (que s'elevaran a un nivell metafòric en una de les seqüències més catàrtiques) i que juntament amb la seva dona ha tirat endavant dos fills que viuen lluny d'aquest ambient rural. Però en Hasan no és tant el que és com el que sembla ser.

I quan una companyia elèctrica li proposa instal·lar una torre d'alta tensió a les seves terres, aquest mínim trajecte entre la seva aparença i la seva forma real de comportar-se s'esvaeix fins a quedar gairebé anul·lat, destapant a l'interior de la història (que ha deixat fins aquell moment en un fora de camp narratiu el seu passat) la seva veritable personalitat.

El director turc **Semih Kaplanoglu** construeix al voltant d'aquest personatge –i del seu microcosmos familiar i social– un relat que té tant de faula al voltant de la moral i el pes de les decisions, com de narració naturalista que alberga un discurs de resiliència a propòsit de la vida rural. **La promesa de Hasan**, segona entrega d'una trilogia sobre les promeses, va ser present el 2021 a la secció **Una Certa Mirada del Festival de Canes** i també va ser triada per **Turquia** per a la candidatura a **l'Oscar a la millor pel·lícula internacional**.

La projecció fora del seu país del cineasta –**un dels de més repercussió de la seva generació juntament amb Nuri Bilge Ceylan**, guanyador de la Palma d'Or de Canes per **Sueño de invierno** (2014), i amb el qual manté certs vincles estilístics– va començar gràcies a una altra trilogia, la que va concloure amb **Miel** (2010), un emotiu i minimalista retrat sobre la infància amb el qual va obtenir **l'Ós d'Or al Festival de Berlín**.

Amb una mirada pausada i contemplativa, que propicia que la llum amari els estats d'ànim d'aquest personatge principal, i amb una càmera instrumentalitzada d'una manera subtil, sense deixar lloc als escarafalls ni als artificis, el director retrata un viatge interior que es produeix curiosament a partir de l'anunci d'un viatge físic.

En el moment en què en Hasan rep la notícia que per fi podrà complir, després d'una llarga espera, el seu anhelat pelegrinatge a **La Meca**, la seva vida es plega per obligar-lo a prendre consciència del que fins ara ha estat una dualitat constant en la seva existència. Semih Kaplanoglu modela el seu discurs amb un plantejament estètic immutable –en què la bellesa gairebé hipnòtica de moltes de les seves imatges sosté, per la seva forma de realçar-la, el dubte interior–, donant lloc a una pel·lícula que reclama paciència per assumir les diferents lectures que ofereix d'una manera certament generosa.